

efter sin ordlyd alene omhandler bevismateriale i »fuldbyrdsmyndighedens« besiddelse, er det Justitsministeriets opfattelse, at forpligtelsen kun omfatter bevismateriale, som er i anklagemyndighedens – eller domstolens – besiddelse. Udstedelsesmyndigheden kan endvidere anmode om andre genstande, dokumenter eller data, som fuldbyrdsmyndigheden opdager i forbindelse med fuldbyrdelsen af kendelsen og uden yderligere efterforskning finder relevante for den retssag, som har givet anledning til udstedelsen af bevissikringskendelsen, jf. artikel 4, stk. 5, som foreslås gennemført ved § 13 c, stk. 2, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8. Endelig kan udstedelsesmyndigheden anmode om optagelse af forklaringer fra personer, der er til stede ved fuldbyrdelsen af bevissikringskendelsen, og »med umiddelbar tilknytning til emnet for« bevissikringskendelsen, jf. artikel 4, stk. 6, som foreslås gennemført ved § 13 b, stk. 2, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8. Det vil være overladt til anklagemyndigheden at vurdere, hvorvidt afhøringer af sådanne personer vil være relevante for den straffesag, som efterforskningen vedrører.

Rammeafgørelsens udgangspunkt er, at en europæisk bevissikringskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med formkravene og opfylder definitionen på en bevissikringskendelse, skal anerkendes og fuldbyrdes på samme måde, som hvis anmodningen om bevismateriale kom fra en national myndighed, jf. artikel 11, stk. 1. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 13 d i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

I det omfang lovgivningen fastsætter særlige krav for videregivelse af bevismateriale til domstole og anklagemyndigheder i andre medlemsstater i forhold til kravene for videregivelse til tilsvarende danske myndigheder, vil sådanne særlige krav derfor ikke kunne fastholdes som betingelse for videregivelse af bevismateriale for at fuldbyrde en bevissikringskendelse.

For så vidt angår videregivelse af oplysninger om DNA-profiler, som opbevares i Rigspolitiets Centrale DNA-register, skelner loven om registeret (lov nr. 434 af 31. maj 2000 med senere ændringer) mellem videregivelse til danske myndigheder og udenlandske myndigheder. Efter § 5, nr. 1, kan der til brug for identifikation af personer videregives oplysninger fra registeret til politiet, anklagemyndigheden og Justitsministeriet her i landet. Videregivelse til udenlandske domstole, samt politi- og anklagemyndigheder er derimod betinget af, at videregivelsen er til brug for offentlige straffesager, og at videregivelsen i det enkelte tilfælde findes ubetænkelig, jf. § 5, stk. 1, nr. 3. Efter Justitsministeriets opfattelse nødvendiggør gennemførelsen af rammeafgørelsen en ændring af loven om

det Centrale Dna-profilregister, således at Rigspoliet ikke skal foretage en vurdering af, om det er ubetænkeligt at videregive oplysninger til brug for fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse. Der henvises til lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil.

Forpligtelsen til at anerkende andre medlemsstaters bevissikringskendelser om fremskaffelse af bevismateriale indebærer endvidere, at grundlaget for kendelsen ikke kan efterprøves i fuldbyrdsstaten. Det er fastslået i artikel 7 i forslaget til rammeafgørelse, hvorefter vurderingen af, om bevismaterialet er nødvendigt og proportionalt for den pågældende straffesag kun kan foretages i udstedelsesstaten. Danske myndigheder vil derfor ikke som hidtil kunne efterprøve, om der er tilstrækkelig grund til mistanke om et strafbart forhold, om der er grund til at antage, at genstandene mv. vil tjene som bevis, og om efterforskningsskridtet i øvrigt kan anses for nødvendigt. Baggrunden herfor er, at den nødvendige prøvelse er foretaget i den stat, der har truffet afgørelsen.

Fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse vil dog kunne afslås af en række andre grunde, som fremgår af artikel 13 i forslaget til rammeafgørelse. De i artikel 13 anførte *afslagsgrunde* er udtømmende. Fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse vil derfor ikke kunne afslås, hvis betingelserne for fuldbyrdelse er opfyldt, og der ikke foreligger en af de afslagsgrunde, som er medtaget i artikel 13.

Det er dog forudsat i rammeafgørelsen, jf. præambelens 27. betragtning, at medlemsstaterne altid skal respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, jf. artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union. Intet i rammeafgørelsen må fortolkes som et forbud mod at nægte at fuldbyrde en bevissikringskendelse, hvis der er objektive grunde til at formode, at bevissikringskendelsen er udstedt med det formål at straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde. Tilsvarende præambelbetragtninger i de øvrige rammeafgørelser om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser er gennemført som udtrykkelige afslagsgrunde i loven om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser. Dette lovforslag indeholder således også en bestemmelse herom i den foreslåede § 13 f, nr. 4, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Af præambelens 28. betragtning fremgår endvidere, at rammeafgørelsen ikke er til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige bestemmelser om retten til en retfærdig rettergang, for-